

Мінімум декорацій та акторів — максимум емоцій. У Дворики на Кузнечній покажуть виставу «Легені»

Як бути парою у світі, що швидко змінюється?

«Легені» — це вистава, яка не бачила великої сцени. Її прем'єра відбулась у підвальному приміщенні Сумського національного театру імені Михайла Щепкіна. Поруч зі скромним світлом і декораціями в драмі «живуть» напружені діалоги й шалені емоції.

«Легені» розповідають про те, як важко дихати на повні груди, коли тобі заважають різні соціальні фобії. 8 вересня драму на одну дію можна буде побачити у Дворики на Кузнечній. У головних ролях — Владислав Писарев та Крістіна Зограбян.

Мінімум акторів — максимум емоцій

«Легені» — це вистава британського драматурга Данкана Макміллана, яка має багато професійних нагород. Вона про те, як соціальні фобії заважають вільно жити, а боротьбі з ними перешкоджають власний егоїзм та неякісна комунікація з близькою людиною.

На сцені — він, вона, а між ними — напружені, часом нервові діалоги. Інколи вони перетворюються на скандал із жорсткою лайкою, а потім емоції вщухають, аби знову розгорітися з новою силою. Режисер-постановник та актор Сумського національного театру Владислав Писарев розповідає, що права на виставу було отримати непросто.

«Ця п'єса і цей драматург, ніби Євангеліє театрального світу. Коли почалася війна, я був в іншому місті. Думав, коли повернуся в Суми, треба створити таку виставу, яку можна грати в підвальному приміщенні. Ідея була в тому, аби театр продовжував своє життя, нехай навіть у виставі без великої кількості декорацій, світла, костюмів та акторів. Тоді я згадав про цю п'єсу — і пазл склався. Мою ідею підтримав директор театру й так ми відкрили експериментальну сцену в підвалі», — говорить Владислав.

Додаткові сенси та гострота

Серед тем, які обговорюють головні герої — як бути парою у світі, що так швидко змінюється та що значить привести в нього людину. «Якщо подивитися на цей світ і

на події, які в ньому відбуваються, — це й справді дуже складні питання», — коментує Владислав Писарев.

«Ті страхи, що переживають персонажі — нормальні, бо якщо серйозно задуматися про проблеми екології, економічні труднощі, кризи, пов'язану з нестачею їжі, тоді й справді складно прийняти якесь виважене рішення. Ми бачимо п'єсу «Легені» як таку, що має бути зіграна в бомбосховищі, бо коли пара стоїть на межі такої страшної катастрофи як війна й розмовляє про іншу «катастрофу», як народження дитини, то теми поєднуються і це додає п'єсі додаткових сенсів та гостроти».

Насправді тема війни в «Легенях» присутня опосередковано. Є момент, коли вже в поважному віці героїня зі сцени каже про сирени, які лунають на вулицях міста.

«У нас немає завдання навчити чомусь глядачів. Не думаю, що театр має займатися мораллю», — переконаний Владислав Писарев. «А от щодо відчуттів, то режисер завжди продумує момент, як глядач буде сприймати цю історію. Знаєте, в п'єсах може не бути сюжету, але емоційний фон, відчуття, які накатують — це важливо. Щодо Дворика на Кузнечній, то ми вже все в голові собі склали. Звичайно, це буде трохи не так, як на експериментальній сцені в підвалі театру, але я сподіваюся, що людям сподобається».